

Má milovaná techniko

Je po koncertu televize Šlágr. Auto je vyložené a technika je ve skladu. Sedím na židli a spokojeně se usmívám na roztodivné krabice, futrály a vozítka. Jsem člověk se vztahem k technice a беру ty všechny přístroječky a dráty za kamarády, co mi pomáhají v práci. Občas někdo z nich ochoří, a tak vezmu pájku a náradí a léčím. To je také moje práce. V duchu jim všem děkuji a přeji: dobrou noc. Představuji si, jak spokojeně oddychují po vykonané práci a zdají se jim sny o dnešním dni. „Tak dobrou,“ říkám tiše, „zítra vás všechny opucuju a uložím zpět do načechných pelíšků, aby bylo na dalším koncertu vše v pořádku.“ Zamykám sklad a cílím do své postýlky s dobrým pocitem.

JE SKORO RÁNO

Pro mne je čas na spaní, ale asi by třeba sousedé nesouhlasili. Když jsem přijel k domu, kde mám svou postýlku, soused sedal do auta a startoval, aby se odebral do práce. „Ahoj susede!“ jal se pozdravu nastupujíc do auta čile a s bodrým úsměvem. „Ahoj.“ Odvětil vystupující z vozidla. Tedy já, s únavou v hlase

a mžourajícima očima. „Dlouhý den?“ zeptal se s pochopením soused. „Jo, jo.“ Pokýval jsem hlavou a cílil do peřin.

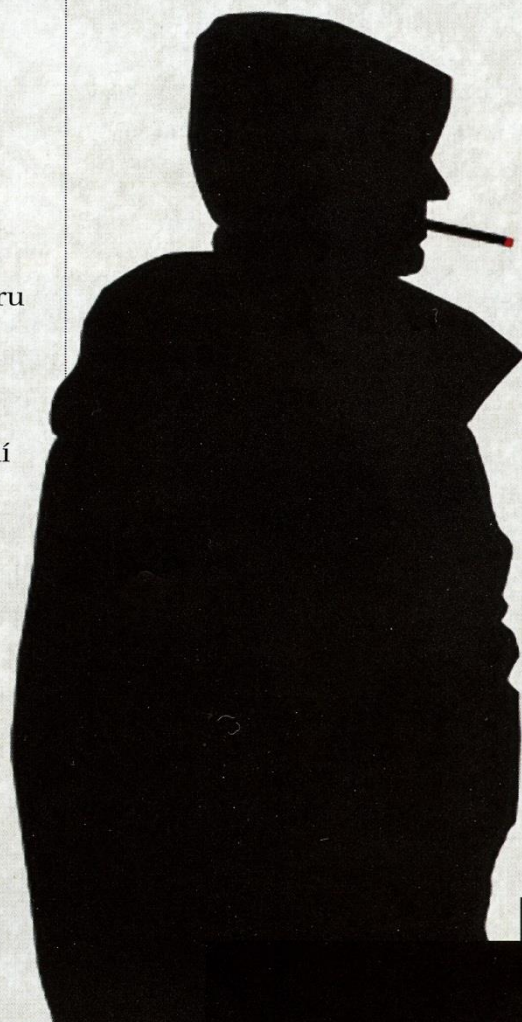
Ten den ráno (něco okolo poledne) sedím na posteli a pracně rozlepuji víčka. Pak se pomalu šourám vytvořit si kávu. Znovu sedím na posteli a u kafe postupně zjišťuji, která končetina a která myšlenka se postupně probouzí. Probouzí se i bolístky, jež k člověku po padesátce neodmyslitelně patří. Dokonce i nová. Dlouho jsem netahal těžké bedny, a tak pobolívají ruce, nohy i záda. Zlenivěl jsem, ale přesto se usmívám.

O DVACET MINUT POZDĚJI

Parkuji před Šlágreem, беру klíče od skladu, odemykám a slyším šuškáni: „Hele, už je tady. Jo, jo slyším.“ Otvírám dveře, stisknu spínač osvětlení a slyším: „Dobrý den, pane techniku.“ „Dobrý den, má milá techniko.“ Sedám si na židli a pokládám kufřík s náradím vedle sebe. „Mně pajdá jedna nožička,“ říká stativ. „Vím,“ odpovídám, „hnedle se na to podívám. A tobě trojko kamero mrknu na ten souběh, pětimetrová prodlužko, vím o problému.

Nebojte, na všechny se dostane.“ Vedu takový pomyslný dialog s bednami okolo sebe. V tu chvíli vchází do skladu kolega Andrej s ukrajinským přízvukem a podivnou češtinou. „Tak co? Pokuríme a dáme se do toho?“ Pokývnutím hlavou souhlasím.

Sedíme na schodech před skladem a kouří z nás cigaretový dým. Mluvíme o včerejším koncertu a vlastně máme dobrý pocit. „Dokupíš baterky? Je málo. Víš, ty devitky do šurek mikrofonou.“ „Jasně...“ odpovídám „...nejdřív poklidíme sklad,

opravíme, co je potřeba a pak si uděláme výlet ke Kropikovi.“ (Pro vysvětlenou: obchod pro nás techniky. Kabley, konektory, baterie... a třeba i žárovky, co jedna stojí přes dva tisíce).

Technika se ve skladu válí, jak jsme ji tam v noci ‚naházeli‘. S Andrejem uklízíme sklad a postupně otevíráme jednotlivé ‚futiláry‘, jak říká on, tedy ‚pelíšky‘, jak říkám já, jednotlivých komponentů a vše úhledně ukládáme zpět. Tu se vymění konektor, tu se vypucují očička optickému kabelu a i ta kamera se špatným viděním už má nastavené dioptrie a spokojeně oddychuje v pelíšku. Den je hezký, i když únava po včerejšku je stále přítomna. Práce je hotova a zase sedíme na schůdku před

skladem a kouří z nás dým z ‚cigaret‘, jak by řekl kámoš Andrej. Ze skladu se tiše ozývá tiché pochrupkávání kablíků a převodníků a vůbec všeho.

Jak jsem již napsal, jsem člověk se vztahem k technice. To mne naučil můj tatínek. Dám příklad: Koupíte si lopatu, protože ji potřebujete na zahradu. Po použití ji očistíte a uložíte na své místo. Jo, budete ji potřebovat za dva dny znovu a navíc vás stála nějaký peníz. Ale znám lidi, co si tu lopatu zapůjčí od souseda a vrátí ji zohýbanou, špinavou a nestydí se za to. Technika, co mi nepatří, je ale nástroj k mému výdělku. A proto se o ni starám. A dokonce i Andrej, jež kdysi prohlašoval: „My na Ukrajině, když poruchal kábel, my vyhodili a koupily nové. Panimáješ ty mně?“ Tak teď i on nadává, když někdo pohodí konec kabelu do bahna: „Pizděc!, ty děbil, něbo co? Kukáj, koněktór v bórdělu!...“ Ale má u toho ten našťvaný kukuč pitbula a dotyčný je v tu chvíli konsternován a nejradši by vynalezl stroj času.

Jsme banda prazvláštní, ale skvělá. Vězte, milí čtenáři, že poznat nás blíže, osvojíte si bravurně tukaní na čelo.

Má milovaná techniko

*Mám tě rád, techniko,
a je v tom i kus lásky.*

A na dalších koncertech, naši milí diváci, na viděnou a slyšenou. Zdraví vás moje milovaná technika a samozřejmě HyPulik

